Dosarul nr. 4-246/26;
4-26120157-24-4-22092026

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

19 noiembrie 2026 orașul Criuleni

Judecătoria Criuleni, sediul Central
În componența:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Arapu-Buţco Alina
Grefierului: Oxana Nichitin
Cu prezența: persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional – Țurcan Valeriu,
În lipsa agentului constatator Cucu Vasile, citat legal,

a examinat în şedinţă de judecată publică, cauza contravențională de învinuire a lui Țurcan Valeriu, născut la *****, identificator numeric personal: *****, domiciliat în satul *****, raionul *****, cetăţean al Republicii Moldova, pe semnele contravenţiei prevăzute de articolul 318[1] Cod contravenţional,-

Termenul de examinare a cauzei: 22.09.2026 – 19.11.2026;
Procedura de citare legală a părților a fost executată;

c o n s t a t ă :

La data de 11 septembrie 2026, agentul constatator, Cucu Vasile a întocmit în privința lui Țurcan Valeriu procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI07 306834, incriminându-i acestuia faptul comiterii unei pretinse fapte prejudiciabile individualizate în felul următor: ”la 11.09.2026, ora 20:00, aflându-se în satul Zăicana, raionul Criuleni, Țurcan Valeriu - neexecutarea ordinului de restricție de urgență intenționat”.

Pretinsele acțiuni prejudiciabile au fost calificate în baza articolului 318[1] Cod contravenţional, materialul contravențional acumulat pe acest caz fiind remis spre examinare conform competenței în adresa Judecătoriei Criuleni, sediul Central, cu propunerea aplicării în privința lui Țurcan Valeriu a sancțiunii contravenționale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Argumentele participanților la proces:

În ședința de judecată, persoana în privința căreia a fost pornit procesul contravențional – Țurcan Valeriu, a pledat nevinovat, explicând că, fiindu-i aplicat ordinul de restricție de urgență, dânsul a respectat toate cerințele impuse prin acesta.

La întrebările adresate de instanța de judecată, acesta a relatat că ordinul de restricție de urgență a fost emis la data de 11.09.2026. Prin acel ordin i-au fost instituite un șir de restricții, inclusiv fiind obligat să părăsească domiciliul pe o perioadă de 10 zile. Acel ordin i-a fost adus la cunoștință tot în acea zi la data de 11.09.2026, iar aplicat a fost aproximativ în jurul orei 13:00. După data de 11.09.2026, el nu a mai revenit la domiciliu, locuind în continuare la o mătușă, precum și la fratele său în localitatea *****.

Nu cunoaște din ce motiv soția sa a apelat la organul de poliție în jurul orei 14:00. Totodată, fiindu-i aplicat acel ordin de restricție de urgență, automobilul său a rămas parcat în drum, ulterior fiica sa i-a comunicat că automobilul deja se afla în garaj, și în legătură cu acest fapt dânsul a strigat la ușa garajului precum că cine a dat mașina în garaj și cine s-a urcat la volanul automobilului său, dar nici până în prezent nu a primit răspuns la această întrebare. Astfel, soția sa a chemat organul de poliție, la care el le-a comunicat polițiștilor că o persoană străină ar fi urcat la volanul automobilului său, parcându-l deja în garaj, deși cheile de la automobil erau la el. A concretizat că nu a intrat în garaj, și nici în ogradă, cu doar a strigat de la ușa garajului. Atunci când i-au eliberat ordinul de restricție de urgență, colaboratorii de poliție i-au comunicat că nu avea dreptul să intre în ograda gospodăriei, dar în drum avea dreptul să se afle.

Agentul constatator nu s-a prezentat la ședința de judecată din motive necunoscute, deși instanța a întreprins măsurile legale de citare a acestuia. Totodată, consultând în prealabil poziția persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional, în coraport cu prevederile articolului 454-455 Cod contravențional, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în absența participantului sus-menționat.

Aprecierea instanței:

Studiind materialele cauzei contravenţionale în raport cu prevederile legale ce guvernează speţa, audiind poziția persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravenţional, instanţa de judecată consideră necesar să înceteze procesul contravenţional, reieşind din următoarele considerente.

Potrivit art. 458 din Codul contravențional, examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine, caracterul veridic al contravenţiei imputate, existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei, vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional, existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante, necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale, alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

În conformitate cu prevederile art. 7 din Codul contravențional, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Norma art. 10 din Codul contravențional, specifică că, constituie contravenţie fapta – acţiunea sau inacţiunea – ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracţiunea, săvîrşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională.

Articolul 374 alineatul (3) din Codul contravențional instituie că, procesul contravenţional se desfăşoară pe principii generale de drept contravenţional, în temeiul Constituţiei, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum şi al normelor dreptului internaţional şi ale tratatelor internaţionale cu privire la drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Astfel, potrivit art. 1 al. (3) al Constituţiei Republicii Moldova, Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile lui, libera dezvoltare a personalităţii umane, dreptatea şi pluralismul politic reprezintă valori supreme şi sunt garantate.

Conform articolului 1 al Convenţiei Europene pentru Drepturile Omului, se obligă Statele Membre să recunoască oricărei persoane aflate sub jurisdicţia lor drepturile şi

libertăţile definite în titlul I al Convenţiei. Această obligaţie trebuie respectată de către toate instituţiile statale, de către puterea executivă a statului, însă şi de puterile legislativă şi judecătorească, precum şi de către toate persoanele care acţionează în numele acestor puteri.

Rezultând din constatările CtEDO în cauza Ozturk vs. Germania (hotărârea din 21.02.1984): „În dreptul intern al multor state părți la Convenție operează distincția între infracțiune, delicte și contravenții. Pe de altă parte, ar fi contrar obiectului și scopului art. 6, care garantează oricărei persoane dreptul la un proces echitabil, dacă statelor le-ar fi permis să excludă din câmpul de aplicare al art. 6 o întreagă categorie de fapte pe motivul că acestea sunt contravenții".

CtEDO a concluzionat că, „distincția între contravenții și infracțiuni, existentă în legislația internă, nu poate avea ca efect scoaterea unei categorii de fapte din sfera de incidență a art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale" (CEDO). Iar, în speța Ziliberberg vs. Moldova, de CtEDO este menționat că, la examinarea cauzelor contravenționale urmează să fie respectate toate exigențele ce derivă din prevederile art. 6 CEDO.

Preliminar urmează a fi reținute prevederile alin. (1) al art. 442 din Codul contravenţional, potrivit cărora, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

În sensul art. 462 alin. (5) din Codul contravențional, atunci când examinează cauza contravențională, instanța de judecată trebuie să pronunțe una din aceste două soluții: a) încetarea procesului contravențional; sau b) declararea vinovăției persoanei care a comis contravenția imputată și, după caz, stabilirea sancțiunii contravenționale, aplicarea măsurii de siguranță sau înlăturarea executării sancțiunii.

Pentru respectarea garanţiilor procedurale specifice în materie penală în ceea ce priveşte dreptul la un proces echitabil, printre care şi prezumţia de nevinovăţie, prevăzută de art. 6 § 2 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, instanţa de judecată verifică legalitatea şi temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenţie şi sancţiunea aplicată.

În vederea determinării existenței sau inexistenței faptei contravenționale, prioritar instanța de judecată va analiza cuprinsul procesului-verbal cu privire la contravenție.

Potrivit prevederilor articolului 6 pct. 3 CtEDO, care consfințesc dreptul garantat la un proces echitabil şi Hotărârea Curţii Europene în cauza Ziliberberg vs Moldova şi Rusu vs Moldova, că odată ce contravenţiei i se comportă un caracter penal, ea urmează a fi examinată în raport cu cerinţele procesului penal, ce prevede criterii de calitate: accesibilitate, previzibilitate şi claritate.

În special, art. 6 alin. (3) lit. a) CEDO statuează că: „Orice acuzat are în special, dreptul: - să fie informat în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înţelege şi în mod amănunţit asupra naturii şi cauzei acuzaţiei aduse Împotriva sa".

Rigurozitatea dispoziţiilor legale privind sesizarea instanţei impune ca învinuirea să fie clară, concretă şi previzibilă, deoarece instanţa de judecată are obligaţia să se pronunţe asupra faptei reţinute în sarcina inculpatului (contravenientului) în limitele determinate prin rechizitoriu (proces-verbal cu privire la contravenție).

În hotărîrea Adrian Constantin vs. România din 12-04-2011, Curtea Europeană a subliniat rolul fundamental pe care îl are rechizitoriul, ca act de acuzare, reamintind faptul că

paragraful 3 al articolului, recunoaşte dreptul acuzatului de a fi informat oficial nu numai cu privire la învinuirile ce i se aduc, ci şi cu privire la încadrarea juridică a faptelor sale (a se vedea si Hotărîrea Pelisser şi Sassi vs. Franţa), astfel informarea precisă şi completă reprezintă o condiţie esenţială pentru a se asigura echitatea procedurilor.

În conformitate cu jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţele de judecată sunt obligate să demonstreze circumstanţele privind vinovăţia inculpatului cu adoptarea unor soluţii motivate. Lipsa acestora semnifică o încălcare a dreptului la un proces echitabil. Curtea a reţinut, în acest sens, că în cazul în care instanţele judecătorești naţionale omit să ofere un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i acorda părţii care le-a formulat posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, va exista o încălcare a dreptului la un proces echitabil (Ruiz Torija v. Spania, 9 decembrie 1994, § 29; Papon v. Franţa (nr. 2), dec., 15 noiembrie 2001; Boldea v. România, 15 februarie 2007, § 30).

În subsidiar, reieşind din sensul articolului 375 din Codul contravențional: (1) Persoana acuzată de săvîrşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atîta timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. (2) Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. (3) Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvârșirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Verificând conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 306834 din 11.09.2026, în coraport cu prevederile articolelor 443, 445 alin.(1) Cod contravențional, instanța nu identifică careva omisiuni care să determine sancțiunea *nulității absolute* a procesului-verbal cu privire la contravenție.

În continuare, procedând la analiza fondului cauzei, instanța de judecată reține că, potrivit materialelor cauzei, la data de 11 septembrie 2026, agentul constatator, Cucu Vasile a întocmit în privința lui Țurcan Valeriu procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI07 306834, incriminându-i acestuia faptul comiterii unei pretinse fapte prejudiciabile individualizate în felul următor: ”la 11.09.2026, ora 20:00, aflându-se în satul Zăicana, raionul Criuleni, Țurcan Valeriu - **neexecutarea ordinului de restricție de urgență intenționat**”.

Pretinsele acțiuni prejudiciabile au fost calificate în baza articolul 318[1] Cod contravenţional, cu indicii: ”Neexecutarea intenţionată sau eschivarea de la executarea cerinţelor ordinului de restricţie de urgenţă”.

În susținerea acuzațiilor aduse lui Țurcan Valeriu în acest caz, agentul constatator a administrat cu titlu de probatoriu următoarele înscrisuri: Raportul SS al SP nr.2 al IP Criuleni, agent Barbacari Alexandr din 12.09.2026, înregistrat la 12.09.2026, cu nr.4955, în baza sesizării înregistrate de la Țurcan Valeriu; Raportul SS al SP nr.2 al SSP a IP Criuleni, agent principal Cucu Vasile din 12.09.2026; proces-verbal de audiere a lui Țurcan Valeriu din 15.09.2026; proces-verbal de audiere a martorului Țurcan Mariana din 15.09.2026; procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI07 306834 din 11.09.2026, întocmit în privința cet. Țurcan Valeriu; *materiale anexate în copie, preluate din alt material contravențional. nr.4936 din 11.09.2026 – copia* informației cu privire la recepționarea informației telefonice despre comiterea unei fapte ilicite, înregistrată în R-2 la data de 11.09.2026 sub numărul 4936; *copia* cererii cet. Țurcan Mariana prin care ultima roagă

organele de drept să atragă la răspundere conform legislației în vigoare pe soțul său Țurcan Valeriu, care la 11.09.2026, în jurul orei 13:00, a numit-o cu cuvinte necenzurate și a agresat-o fizic; *copia* procesului-verbal de audiere a lui Țurcan Mariana din 11.09.2026; *copia* fișei de referire a cazului de violență în familie pentru asistență și protecție a victimelor, nr.503 din 11.09.2026; *copia* Ordinului de restricție de urgență nr.90 din 11.09.2026, eliberat în privința cet. Țurcan Valeriu, pe un termen de 10 zile, agresorului Țurcan Valeriu fiindu-i interzis contactul vizual și orice alt contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu Țurcan Mariana, să se apropie de anumite locuri: locul de muncă, de studii, alte locuri determinate pe care victima le frecventează, interzicerea oricărui contact sau prin orice alte mijloace de comunicare, cu victima și/sau copiii; *copia* procesului-verbal de înmânare a actului de procedură din 11.09.2026; *copia* chestionarului de constatare și evaluare a riscurilor în cazurile de violență în familie din 11.09.2026; *copia* chestionarului de evaluare a riscurilor de letalitate a violenței în familie; *copia* procesului-verbal de audiere a lui Țurcan Valeriu din 11.09.2026.

Pornind de la circumstanțele factuale ale cauzei, prin raportare la prevederile legale incidente și la materialul probator administrat, instanța reține că atragerea răspunderii contravenționale în temeiul art. 318[1] din Codul contravențional presupune întrunirea cumulativă a elementelor constitutive ale contravenției, inclusiv existența unui ordin de restricție de urgență valabil, cunoașterea de către persoana vizată a măsurilor restrictive instituite prin acesta și, în mod indispensabil, identificarea unei conduite concrete prin care persoana respectivă ar fi încălcat obligațiile ce îi reveneau.

Or, nu poate fi imputată unei persoane neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea unor obligații despre existența, conținutul și întinderea cărora aceasta nu a fost informată în mod corespunzător. Totodată, simpla existență a unui ordin de restricție de urgență nu este suficientă, prin ea însăși, pentru angajarea răspunderii contravenționale, fiind necesară **demonstrarea unei conduite efective**, susceptibile de a fi subsumată uneia dintre interdicțiile sau obligațiile concrete instituite prin actul respectiv.

Potrivit art. 12[1] alin. (1)–(2) din Legea nr. 45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, în cazul stabilirii, în urma evaluării riscurilor, a unei bănuieli rezonabile privind comiterea actelor de violență în familie și/sau existența unui pericol iminent de repetare ori comitere a acțiunilor violente, organul de poliție este obligat să dispună imediat eliberarea ordinului de restricție de urgență în privința agresorului. Totodată, ordinul poate conține una sau mai multe măsuri restrictive, inclusiv obligarea de a părăsi temporar locuința comună, interzicerea apropierii de victimă, interzicerea oricărui contact cu aceasta și/sau interzicerea păstrării și purtării armei.

În acest sens, instanța subliniază că ordinul de restricție de urgență presupune instituirea unor măsuri restrictive determinate, iar răspunderea contravențională poate interveni numai în situația în care se constată nerespectarea efectivă a uneia sau mai multora dintre aceste măsuri. Prin urmare, pentru reținerea componenței contravenției prevăzute de art. 318[1] din Codul contravențional **nu este suficientă constatarea generică** a prezenței persoanei vizate într-un anumit loc sau a existenței unui conflict între aceasta și persoana protejată, ci este necesară stabilirea unei corespondențe concrete între conduita imputată și interdicția instituită prin ordinul de restricție.

În continuare, instanța reține că, potrivit art. 443 alin. (1) lit. d) și e) din Codul contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenție trebuie să cuprindă fapta

contravențională, locul și timpul săvârșirii acesteia, circumstanțele cauzei care au importanță pentru stabilirea faptelor și consecințelor lor juridice, precum și încadrarea juridică a faptei, norma materială contravențională și indicii calificativi ai elementelor constitutive ale contravenției.

Aceste cerințe legale nu reprezintă simple formalități procedurale, ci garanții indispensabile ale legalității procedurii contravenționale, menite să asigure atât individualizarea conduitei imputate, cât și posibilitatea verificării temeiniciei acuzației de către instanța de judecată.

În aceeași ordine de idei, art. 445 din Codul contravențional reglementează consecințele nerespectării cerințelor privind întocmirea procesului-verbal, instituind nulitatea *absolută* a acestuia în cazul omiterii mențiunilor esențiale expres prevăzute de norma respectivă, inclusiv a circumstanțelor comiterii și a încadrării juridice a faptei contravenționale, precum și a datei comiterii acesteia. Celelalte încălcări ale art. 443 sau ale altor norme imperative din Cod pot determina nulitatea procesului-verbal numai în măsura în care afectează în mod esențial fondul cauzei.

Din perspectiva acestor prevederi, instanța constată că **individualizarea faptei imputate** reprezintă o condiție esențială a valabilității și temeiniciei acuzației contravenționale. În special, în cazul contravenției prevăzute de art. 318[1] din Codul contravențional, descrierea faptei trebuie să permită identificarea măsurii restrictive concrete care se pretinde că a fost încălcată, a modalității în care s-a produs încălcarea și a circumstanțelor factuale în care aceasta a avut loc.

O formulare generică, cum este cea consemnată și în procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 306834 din speță, potrivit căreia persoana ar fi încălcat ordinul de restricție de urgență, fără indicarea interdicției concrete nerespectate, chiar dacă aparent nu se subscrie temeiurilor care atrag declararea nulității absolute a procesului-verbal cu privire la contravenție, totuși nu permite stabilirea corespunderii dintre conduita imputată și elementele constitutive ale contravenției, pentru a pute deduce care anume din ordinul de restricție de urgență a fost încălcat, a intrat în gospodăria victimei, ori s-a apropiat de gospodăria victimei, ori a telefonat persoana etc.

Importanța respectării acestei exigențe este confirmată și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia garanțiilor prevăzute de art. 6 § 3 lit. a) din Convenție, care consacră dreptul oricărei persoane acuzate de o faptă de natură penală de a fi informată, în cel mai scurt timp și în mod detaliat, asupra naturii și cauzei acuzației formulate împotriva sa.

Astfel, în cauza Pélissier și Sassi c. Franței [MC], hotărârea din 25 martie 1999, cererea nr. 25444/94, §§ 51-52, Curtea a statuat că dreptul persoanei acuzate de a fi informată asupra acuzației nu se limitează la comunicarea încadrării juridice a faptei, ci presupune informarea detaliată atât asupra actelor materiale care îi sunt imputate și care constituie fundamentul acuzației, cât și asupra calificării juridice atribuite acestor acte. Curtea a subliniat că furnizarea unor informații complete și detaliate privind acuzația constituie o condiție esențială pentru asigurarea caracterului echitabil al procedurii.

În aceeași cauză, Curtea a evidențiat că garanțiile respective trebuie analizate în conexiune cu dreptul persoanei acuzate de a dispune de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării, prevăzut de art. 6 § 3 lit. b) din Convenție, întrucât numai cunoașterea

efectivă a faptelor și a calificării juridice a acestora permite formularea unei apărări concrete și efective.

Deosebit de relevantă este și cauza Mattoccia c. Italiei, hotărârea din 25 iulie 2000, cererea nr. 23969/94, §§ 59-61, în care Curtea a reiterat că persoana acuzată trebuie informată atât cu privire la faptele materiale care constituie fundamentul acuzației, cât și cu privire la calificarea juridică a acestora, faptul dat fiind necesar ca partea să se poată apăra de acuzațiile aduse. Totodată, a precizat că întinderea informațiilor necesare depinde de particularitățile fiecărei cauze, însă acestea trebuie să fie suficient de precise pentru a permite persoanei să înțeleagă pe deplin limitele acuzației și să își pregătească în mod adecvat apărarea.

Aplicând aceste principii la circumstanțele prezentei cauze, instanța de judecată consideră că individualizarea concretă a interdicției pretins încălcate prin ordinul de restricție de urgență era cu atât mai necesară, cu cât **doar prezența făptuitorului în proximitatea gospodăriei nu demonstrează** încălcarea unei măsuri restrictive concrete. Era indispensabil să se precizeze dacă acestuia i se impută apropierea de persoana protejată, pătrunderea în locuința sau gospodăria acesteia, contactarea ori comunicarea cu aceasta sau nerespectarea unei alte obligații determinate, cu administrarea probelor apte să dovedească împrejurările concrete care ar confirma o asemenea conduită.

În speță, instanța de judecată constată că agentul constatator a omis să individualizeze în mod corespunzător fapta contravențională, neindicând care anume dintre restricțiile instituite prin ordinul de restricție de urgență ar fi fost încălcată de către Țurcan Valeriu și prin ce acțiuni concrete s-ar fi materializat pretinsa încălcare.

Această omisiune generează o incertitudine esențială atât asupra conținutului acuzației, cât și asupra posibilității verificării corectitudinii încadrării juridice, întrucât instanța nu poate stabili în ce măsură conduita imputată corespunde elementelor constitutive ale contravenției prevăzute de art. 318[1] din Codul contravențional.

De altfel, limitele acuzației nu pot fi deduse din interpretarea extensivă a materialelor acumulate sau prin atribuirea unor semnificații factuale unor împrejurări care nu au fost individualizate de agentul constatator.

Instanța de judecată sesizată în ordinea art.395 alin. (1) pct.1) lit.b) Cod contravențional, este chemată să verifice acuzația concret formulată, iar nu să identifice și să formuleze ea însăși o eventuală faptă contravențională, și nici să se substituie autorității care a constatat-o.

Sub acest aspect, este relevantă și cauza Drassich c. Italiei, hotărârea din 11 decembrie 2007, cererea nr. 25575/04, § 34, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reafirmat că orice modificare a calificării juridice a faptelor imputate trebuie să fie adusă la cunoștința persoanei acuzate în timp util, oferindu-i-se posibilitatea reală și efectivă de a-și exercita dreptul la apărare în raport cu noua acuzație.

Prin urmare, instanța nu poate substitui agentul constatator în individualizarea faptei imputate și nici nu poate deduce, prin interpretarea materialului probator, conținutul unei acuzații care nu a fost formulată în mod clar și concret, întrucât aceasta ar contraveni exigențelor privind informarea efectivă a persoanei asupra naturii și cauzei acuzației.

Concomitent, exigența individualizării acuzației nu poate fi redusă la indicarea formală a articolului din Codul contravențional, ci presupune descrierea faptelor materiale care ar întruni elementele constitutive ale contravenției imputate. În lipsa acestei descrieri, persoana

vizată nu poate cunoaște cu certitudine limitele acuzației, iar instanța nu dispune de un cadru factual suficient de determinat pentru a verifica temeinicia acesteia.

Adițional, instanța constată că **nici înscrisurile acumulate în procedura contravențională nu înlătură incertitudinea respectivă** și nu permit stabilirea, *dincolo de orice dubiu rezonabil*, a restricției concrete care ar fi fost încălcată de către făptuitor.

Astfel, din rapoartele agenților de poliție rezultă că între soții Țurcan la data de 11.09.2026, în intervalul de timp de după eliberarea Ordinului de restricție anterior în aceeași zi, ar fi existat un conflict, însă sesizarea organelor de poliție nu a fost efectuată de către cet. Țurcan Mariana, ci chiar de către persoana vizată de ordinul de restricție, care a reclamat faptul că o altă persoană, necunoscută lui, ar fi urcat la volanul automobilului său și i-ar fi schimbat poziția inițială de parcare.

Această împrejurare impunea agentului constatator să recurgă la o verificare riguroasă a circumstanțelor în care făptuitorul a revenit în preajma gospodăriei și a conduitei concrete pe care acesta ar fi manifestat-o.

Or, potrivit art.374 alin. (2) Cod contravențional, Procesul contravenţional este activitatea desfăşurată de autoritatea competentă, cu participarea părţilor şi a altor persoane titulare de drepturi şi de obligaţii, având ca scop constatarea contravenţiei, examinarea şi soluţionarea cauzei contravenţionale, **constatarea cauzelor şi condiţiilor care au contribuit la săvîrşirea contravenţiei**.

Totodată, din procesul-verbal de audiere a martorului Țurcan Mariana din 15 septembrie 2026 rezultă că aceasta a declarat că poliția l-ar fi depistat pe făptuitor în ograda gospodăriei. Cu toate acestea, materialul probator nu conține alte elemente obiective și nemijlocite care să confirme circumstanțele respective, să stabilească cu certitudine locul în care se afla făptuitorul la momentul intervenției poliției și, mai ales, să demonstreze dacă prin conduita sa, ultimul ar fi încălcat o interdicție concretă instituită prin ordinul de restricție de urgență.

Or, simpla relatare a martorului Țurcan Mariana (ea fiind și victimă conform Ordinului de restricție de urgență), în condițiile în care aceasta nu este însoțită de alte elemente probatorii care să clarifice circumstanțele esențiale ale pretinsei încălcări, nu este suficientă, în contextul particular al cauzei, pentru a înlătura îndoielile existente asupra faptului contravențional imputat.

Mai mult, în cadrul ședinței de judecată, Țurcan Valeriu a negat că ar fi pătruns în ograda gospodăriei, explicând că revenise în preajma casei exclusiv în scopul de a-și lua automobilul, care fusese parcat anterior în acel loc, menționând că deținea cheile acestuia. Ajungând la fața locului, ar fi constatat lipsa automobilului, motiv pentru care a sesizat poliția și a adresat, cu voce tare, întrebări retorice referitoare la persoana care ar fi schimbat locul în care fusese parcat automobilul.

Această explicație nu poate fi considerată, prin ea însăși, drept dovadă a nevinovăției, însă **nici nu poate fi înlăturată** în lipsa unor probe certe care să demonstreze contrariul și să stabilească împrejurările reale ale prezenței făptuitorului în acel loc.

În particular, instanța constată că nu au fost administrate probe directe și obiective, precum înregistrări audio-video, fotografii, declarații ale unor martori oculari sau alte mijloace de probă pertinente, care să confirme pătrunderea făptuitorului în ograda gospodăriei, apropierea de persoana recunoscută ca victimă prin Ordinul de restricție de urgență, ori încălcarea unei alte interdicții concrete instituite prin ordinul de restricție.

În aceste condiții, doar prezența făptuitorului în preajma imobilului, chiar dacă ar fi fost constatată de agenții de poliție, nu permite concluzia automată că acesta a încălcat ordinul de restricție, atât timp cât nu a fost stabilit cu certitudine conținutul interdicției pretins încălcate și nici modalitatea concretă în care conduita sa ar fi contravenit acesteia, atât timp cât sesizarea organelor de poliție a fost realizată de însuși făptuitor, și nu de Țurcan Mariana.

Instanța subliniază că sarcina demonstrării existenței faptei contravenționale și a vinovăției persoanei vizate revine agentului constatator, iar nu făptuitorului, care nu poate fi obligat să demonstreze inexistența unei conduite ce nu a fost individualizată în mod corespunzător.

În acest sens, prezintă relevanță și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia prezumției de nevinovăție și a sarcinii probei. În cauza Telfner c. Austriei, hotărârea din 20 martie 2001, cererea nr. 33501/96, § 15, Curtea a statuat că prezumția de nevinovăție este încălcată atunci când sarcina probei este transferată de la acuzare asupra persoanei acuzate, aceasta fiind obligată, în fapt, să demonstreze că nu a comis fapta imputată.

De asemenea, în cauza Malofeyeva c. Rusiei, hotărârea din 30 mai 2013, cererea nr. 36673/04, Curtea a analizat garanțiile echității procedurii contravenționale și a subliniat importanța respectării limitelor acuzației și a dreptului persoanei de a cunoaște în mod efectiv faptele care îi sunt imputate, fără ca instanța să ajungă să substituie acuzarea în formularea și susținerea acesteia.

În aceeași ordine de idei, în cauza Karelin c. Rusiei, hotărârea din 20 septembrie 2016, cererea nr. 926/08, §§ 72-73, Curtea a reiterat că prezumția de nevinovăție presupune ca sarcina susținerii și demonstrării acuzației să nu fie transferată asupra persoanei acuzate sau asupra instanței de judecată. În special, Curtea a evidențiat că transferarea sarcinii probei de la acuzare la apărare este incompatibilă cu exigențele art. 6 § 2 din Convenție.

Prin urmare, faptul că făptuitorul nu a recunoscut încălcarea ordinului de restricție și a oferit o explicație alternativă privind prezența sa în preajma gospodăriei nu poate constitui un argument suficient pentru constatarea vinovăției sale, în absența unor probe care să confirme acuzația formulată prin procesul-verbal cu privire la contravenție.

Or, în prezenta cauză, agentul constatator nu a administrat probe apte să confirme în mod cert și neechivoc nici conduita materială imputată, nici încălcarea unei măsuri restrictive determinate. În aceste condiții, instanța nu poate suplini lipsa probatoriului prin presupuneri, deducții speculative sau interpretări defavorabile făptuitorului ale unor împrejurări factuale insuficient clarificate.

Într-o altă ordine de idei, instanța recunoaște necesitatea și importanța respectării ordinelor de restricție de urgență, acestea reprezentând instrumente juridice menite să asigure protecția efectivă a persoanelor expuse violenței.

Totuși, finalitatea protectivă a acestor măsuri nu poate justifica diminuarea garanțiilor procesuale ale persoanei puse sub acuzație în baza art.318^1 Cod contravențional, și nici angajarea răspunderii contravenționale în lipsa demonstrării elementelor constitutive ale faptei imputate.

În consecință, instanța apreciază că **omisiunea agentului constatator de a individualiza interdicția concretă pretins încălcată, coroborată cu lipsa unor probe suficiente** care să confirme conduita imputată, în aprecierea instanței **afectează în mod esențial posibilitatea stabilirii existenței faptului contravenției.**

În consecință, în lipsa demonstrării certe a tuturor elementelor constitutive ale contravenției prevăzute de art. 318[1] Cod contravențional, pretinsa faptă nu poate atrage angajarea răspunderii contravenționale în privința lui Țurcan Valeriu.

Dintr-o altă perspectivă instanța de judecată elucidează că este esențial faptul că, prezumția de veridicitate a faptelor constatate de către procuror/ agentul constatator și consemnate în ordonanță/ procesul-verbal cu privire la contravenție, nu are caracter absolut, mai ales în cazul în care din probele administrate de „acuzare" instanța nu poate fi convinsă de vinovăția „acuzatului", dincolo de îndoiala rezonabilă.

Astfel, cu privire la contravenţia de comiterea căreia se învinuieşte Țurcan Valeriu, instanţa a observat că în cauză nu s-a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute în procesul verbal cu privire la contravenție, prin probe certe şi de netăgăduit, așa încât în favoarea persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional acţionează principiul *in dubio pro reo*.

În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se axeze, în hotărârile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

Din aceste considerente, instanța de judecată a ajuns la concluzia că, acuzația adusă lui Țurcan Valeriu de comitere a contravenției prevăzute de art. 318[1] din Codul contravențional, nu și-a găsit confirmare în ședința de judecată.

Respectând principiul contradictorialităţii procesului contravenţional şi limitele judecării cauzei, cercetând şi apreciind probele prezentate în şedinţa de judecată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, conform propriei convingeri, formate în urma examinării probelor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, instanţa de judecată concluzionează că, în şedinţa de judecată nu a fost dovedită fapta contravenţională specificată la articolul 318[1] din Codul contravenţional, din care considerente, cu referire la dispoziţia art. 461 coroborată cu cea a art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul contravenţional, procesul contravenţional respectiv necesită a fi încetat pe motiv că nu există faptul contravenţiei.

Astfel, în conformitate cu prevederile articolelor 441 alin. (1) lit. a), 458 - 462 din Codul contravenţional al RM, instanţa de judecată,-

h o t ă r ă ş t e:

A înceta procesul contravenţional pornit în privinţa lui Țurcan Valeriu, pornit pe semnele contravenției prevăzute de articolul 318[1] din Codul Contravenţional, **din motiv că nu există faptul contravenţiei.**

Hotărârea cu drept de recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Criuleni.

Preşedintele şedinţei,
Judecător /semnat/ Arapu-Buţco Alina

Copia veridică
Judecător Arapu-Buțco Alina